

De Kerk van het Volk

Product van Hegeliaanse dialectiek, het consensusproces
voor de aanvaarding van het onaanvaardbare

Paul Proctor

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling HSV of 1977. Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

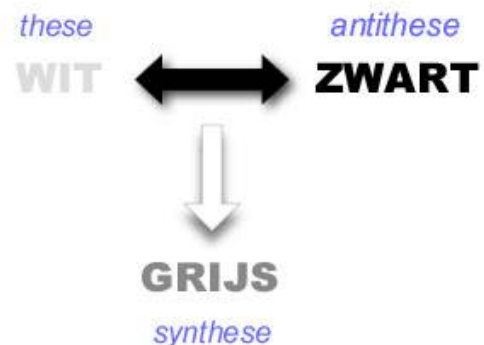
Ik wandelde door de deuren van The First Baptist Church in de lente van 1995, na zowat een verloren zoon geweest te zijn in de voorbije 10 jaar. Ik had zojuist mijn leven opnieuw toegewijd aan Christus en wilde opnieuw deel uitmaken van een liefhebbende kerkfamilie. Toen ik binnenkwam en neerzat hoorde ik het heerlijke geluid van een prachtig koor met orkest dat door haar gezongen God prees, en mijn hart werd gevuld met verwondering, opwinding en grote verwachting. Ik werd echt voorbereid op aanbidding.

Toen de predikant zijn preek beëindigde was ik geestelijk verfrist en versterkt voor de week die zou komen. Zijn boodschap was helder, krachtig, overtuigend, bijbels gefundeerd en vervuld met de Heilige Geest. Mettertijd begon ik die broeder in Christus lief te hebben wegens zijn geloofsgetrouwheid en passie voor het Evangelie. Na die kerk een aantal maanden bezocht te hebben wist ik dat ik een kerkelijke thuis had gevonden.

Enkele jaren later inviteerde de pastor mij op een etentje in een nabij gelegen vrijetijdclub, en gaf toen blijk van zijn verlangen om de naam The First Baptist Church weg te doen en de kerk gewoon "De Kerk van het Volk" (The People's Church) te noemen, en beweerde: "zo wordt ze door iedereen toch al genoemd". Nog steeds ingenomen door de man zijn imago, lachte ik en knikte ter bevestiging wanneer hij me vertelde van zijn wens om de kerk in "een nieuwe richting" te sturen, weg van het Soutern Baptist stigma waarvan hij had gevoeld dat dit ons in het verleden had gehinderd om vooruit te gaan naar de grotere dingen. Spijtig genoeg ging hij niet dieper in op wat die "nieuwe richting" wel was, en ik veronderstelde foutief dat hij een niet-denominationale identiteit wenste.

In de komende weken en maanden begon er een nieuwe boodschap vanaf zijn preekstoel te komen, niet vreemd aan wat vanuit de hoek van Bill Clinton kwam tijdens het hoogtepunt van zijn schandalen. Een herhaald verschijnend thema van "tolerantie, diversiteit en eenheid" doordrong haast elke preek. Het werd mij in toenemende mate duidelijk dat de pastor zijn "nieuwe richting" werelds was en dat hij nu werd geleid door iets of iemand anders dan God. Er groeide toen meer en meer wrijving tussen ons twee over de toenemende afwijkingen van het Evangelie die zijn preken in de loop van de tijd hadden vertoond. Ze waren afgeweken van het evangelie van berouw, bekering en geloof in Christus, naar de sociale psychologie toe van "doe maar mee". Zeker, de Bijbel roept ons op om in vrede te leven met alle mensen, en gezonde relaties te onderhouden met onze broeders en zusters in Christus, maar niet TEN KOSTE van God. De pastor die ik eens zo hoogachtte begon gemeenplaatsen van "groepsdenken" te reciteren zoals:

"U KAN NIET OP GOEDE VOET MET GOD
STAAAN EN IN ONENIGHEID LEVEN MET ALLE
ANDEREN", daarmee bedoelend dat het voor ons allen nu tijd was om ons geweten en overtuigingen te compromitteren ten bate van het collectief. Dit is het "consensusproces" in actie, een 200 jaar oude socialistische hersenspoelings-techniek die over de hele wereld gekend is bij sociale psychologen als de "Hegeliaanse dialectiek"¹, ontwikkeld door Wilhelm Friedrich Hegel



¹ Het principe van these - antithese - synthese. Een stelling heeft een tegengestelde. De twee tegengestelden versmelten in een synthese die op haar beurt weer these wordt. Zie plaatje hierboven. Lees hierover meer in "De God die Leeft" van Francis A. Schaeffer - zie op mijn site onder (gratis). <http://www.verhoevenmarc.be/studiemateriaal.htm>

op het eind van de 18^{de} eeuw. Dit houdt de praktijk in van compromis, om een sociale harmonie te bereiken tussen tegenover elkaar staande groepen en/of geloofssystemen. De Hegeliaanse dialectiek is in het bijzonder verwoestend voor gelovigen die onderworpen worden aan het proces van aanvaarding van het onaanvaardbare om daardoor de goedkeuring te verwerven van de groep. Het is de kudde-mentaliteit van het humanistische denken en een gruwel voor God.

Ziet u niet dat de Bijbel VOL staat met verslagen over godvruchtige mensen die alleen stonden en die stierven terwijl zij tegen de kuddementaliteit streden, inbegrepen Jezus Christus Zelf. “In onenigheid leven met alle anderen” is PRECIES wat de Jezus Christus aan het kruis nagelde! Hij zei:

“Gaat in door de enge poort; want wijd is de poort, en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door deze ingaan; want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die deze vinden” (Mattheüs 7:13-14).

Dit voorspelt beslist niet veel goeds voor pastors wier primaire programma kerkgroei is en grote aantallen.

Het was niet een tolerante Jezus die de tempel van Jeruzalem zuiverde van geldwisselaars met een zweep, en niet een tolerante Johannes die openlijk tekeer ging tegen koning Herodus omdat deze getrouwd was met de vrouw van zijn broer, en niet een tolerante Paulus die Petrus weerstond die zich afkeerde van niet-besneden gelovigen, en het was niet tolerantie waardoor de meeste discipelen onthoofd werden of gekruisigd in de vroege jaren van de kerk. Maar, hier zijn wij, net over de illustere “brug naar de 21^{ste} eeuw” gekomen en wij hebben de kerk van de tolerantie uitgevonden, diversiteit in eenheid. Terwijl de deuren nu opengegooid worden voor alles en iedereen, vraag ik u: affecteert de kerk de cultuur of infecteert de cultuur de kerk? Wie bekeert nu wie? Kijk om u heen en zeg me wat u ziet.

Het duurde niet lang of er kwam een vulgaire campagne in De Kerk van het Volk, zoals voor iemand die een politiek ambt ambieert, compleet met banketten, diners, prijzen, veel flatterende speeches, getuigenissen, presentaties en speciale aandacht werd geschonken aan de kerk zijn “grote givers” (big givers; hun term, niet de mijne). Dit alles ten voordele van een groots nieuw bouwproject dat ons in een high-tech “aanbiddingscentrum” zou brengen en twaalf miljoen dollars aan schulden.

Als ik vandaag door dat entertainmentcomplex wandel, op zondagmorgen wanneer er een plechtigheid hoorde te zijn, zie ik vele van kussens voorziene bioscoopzetels waar de kerkbanken hoorden te staan; een groot multimedia projectiescherm waar een houten kruis hoorde te staan; een half dozijn opgeleide entertainers die optreden met applaus waar er een koor hoorde te zijn; een pop/rockband die solo's speelt waar een orkest hoorde te zijn; een jonge zangeres die simplistische gezangen leidt voor een rommelig publiek waar een muzikleider normaal gezien grote hymnen van aanbedding en lof aan God leidde, en waar een charmante “facilitator”² in een golfhemd predikt van GO ALONG TO GET ALONG³ waar eens een nederige, godvruchtige, gepast geklede man moedig het Woord van God verkondigde.

Precies de dag nadien luisterde ik naar een vooraf opgenomen radioprogramma op het internet met de naam “Steel On Steel” van John Loeffler. Hij interviewde een voormalige leraar en expert over Europese geschiedenis en filosofie met name Dean Gotcher over de “Hegeliaanse dialectiek” of het “Consensusproces” en hoe dit succesvol werd geïntegreerd bij de overheid, de media, het leger, de wetshandhaving, openbaar onderwijs, colleges, seminaries en zelfs in de kerk om alles te centraliseren en ons te verenigen in de socialistische mindset van wereldbestuur. Het globalistisch-socialistische doel is altijd een één-wereld-bestuur geweest en een één-wereld-religie. Zij hebben de “Hegeliaanse dialectiek” al eeuwenlang gebruikt om grote bevolkingen in de wereld te beheren en hen naar een “Nieuwe Wereldorde” te leiden.

Tegen het eind van het programma (dat een uur duurde) noemde hij toevallig enkele christelijke organisaties die gekend waren voor het verleiden van kerken tot dit “consensusproces” met “progressieve” kerkgroeiprogramma's waarbij het compromis grote aantallen binnenbrengt. De verlei-

² Facilitator: iemand die een groep mensen helpt dingen met elkaar te bespreken of iets effectiefs te doen. (Longman).

³ Dit betekent zoiets als: “doe allen mee om iets te bereiken”.

ding voor zulk werelds fruit is blijkbaar moeilijk te weerstaan, zelfs onder de godvruchtigste kerkleiders.

Wanneer dan Dean Gotcher een van die organisaties ter sprake bracht als zijnde “The Willow Creek Association”, begon er een bel bij mij te rinkelen en plotseling werden vijf jaar van verwarring, geschillen en controverse tussen mijn pastor en mij ONMIDDELIJK in een complete helderheid gebracht. NATUURLIJK! De Kerk van het Volk behoorde bij de Willow Creek Association! Eens dat mijn ogen opengingen voor hun vleselijke wegen door aanvullend onderzoek, gecombineerd met alles wat ik jarenlang had geleerd over global-socialisme, werd ik ervan overtuigd dat de kerk in het “Consensusproces” werd gebracht door middel van een socialistisch/humanistische organisatie die zich poseert als een christelijke bediening, compleet met “geldwisselaars” en “facilitators” (wolven in schaapskleren) die ikzelf was tegengekomen van zondagschool tot zondagdienst. Blijkbaar was DIT de “nieuwe richting” van de pastor voor The First Baptist Church. Het was helemaal geen verassing toen ik later ontdekte dat de stichter van Willow Creek, Bill Hybels⁴, een goede vriend en persoonlijke bedienaar is van de meest vermaarde socialist en “facilitator” van de natie: Bill Clinton. NU WIST IK waarom mijn pastor “Clintonesk” begon te klinken in zijn zondagochtendpreken, op het eind van de jaren '90.

Toen ik verder The Willow Creek Association begon te onderzoeken, ontdekte ik dat duizenden gevestigde kerken in het land getransformeerd werden tot zintuiglijk gedreven “seeker churches” (kerken van zoekenden), PRECIES zoals de onze, onder de leiding en het bestuur van deze organisatie, helemaal met dezelfde tolerantie, “eenheid in diversiteit”, liberaal aanbiddingsformat, oppervlakkige leringen, toegerust met enorme multi-media projectieschermen, zware geluidsinstallaties, exotische muziek, geen koor meer, vrouwelijke bedienaars, gevoelens-aansprekende parodieën, dansvertolkingen, zwaar belast met miljoenen dollars aan schulden, op de ultramoderne entertainmentplaats van samenkomst die zij “aanbiddingscentrum” noemen. Die ronddraaiende disco-bol die schitterde boven onze toewijdingsdienst, enkele jaren geleden, was ECHT pijnlijk voor mij.

“Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld. En de wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die de wil van God doet, blijft in eeuwigheid” (1 Johannes 2:15-17).

Het “Consensusproces” of “Hegeliaanse Dialectiek” leert “facilitators” hun critici te isoleren, te intimideren en hen zelfs te beschamen opdat zij zouden zwijgen, om geen “gevoelens te kwetsen”. De aanvaarding en goedkeuring van zogenaamde “seekers” (zoekenden) brengt dat mee. Maar ik heb liever Gods aanvaarding en goedkeuring dan die van de massa's met hun kuddegeest. Ziet u, The Willow Creek Association benadrukt altijd “felt needs”⁵ (gevoelde behoeften - wat die ook zijn), eenheid, harmonie, vrede en menselijke relaties boven alles ... net zoals de Verenigde Naties. Maar dat is niet het Evangelie.

“Consensus” betekent compromissen aangaan ter wille van het “groepsdenken”, niet Gods denken. Het betekent conformiteit met het collectief door groepsdruk. Dit is de ware kern van de ketterij. Centralisatie naar globalisme toe is de reden voor consensus en dat verklaart waarom zovele grote ondernemingen opgegaan zijn in door de overheid bestuurde monopolies; waardoor de grote politieke partijen langzaamaan niet meer van elkaar te onderscheiden zijn; waarom nationale grenzen betekenisloos geworden zijn; waarom nationale soevereiniteiten overgedragen werden aan grotere eenheden met daarboven de Verenigde Naties; waarom er op VN-niveau topvergaderingen worden gehouden met wereldleiders met het oog op één wereldreligie en één wereldorde, compleet met rechtspraak, belastingssysteem en operationeel leger.

⁴ Bill Hybels is senior pastor aan de Willow Creek Community Church, in South Barrington, Illinois, met een gemiddelde samenkomstaantal van 17.115 personen in 2003. De WCA heeft een geschatte 10.500 ledenkerken van 90 denominaties in 35 landen. (http://en.wikipedia.org/wiki/Bill_Hybels).

⁵ Het begrip “felt need” is simpelweg een gevoelde behoefte : alles, op elk gebied van mijn leven dat ik waarneem als een behoefte, in de breedste betekenis. Het kan op alles betrekking hebben.

Het beroerde, kleine geheim van het consensusproces is dat elk besproken onderwerp gewoonlijk een vooraf-bepaalde afloop krijgt dat voorzien werd door de aanwezige “facilitator. Besef dit goed! Geweten en compromis kunnen NOOIT samengaan. Die zijn ALTIJD onverenigbaar. Men MOET zich overgeven aan het compromis opdat er eenheid is in een heterogene groep. Consensus zal daarom ALTIJD zijn volgelingen wegleiden van bijbelse absoluutheden en bijbels gezag (d.w.z.: “Alzo zegt de HEERE ...”) om de aanvaarding en goedkeuring van de groep te verkrijgen.

Wij willen allen geliefd zijn, niet? Sommigen van ons snakken naar liefde. Dit is ongetwijfeld de reden waarom zij hun leven spenderen aan entertainment en de Hollywoodfilmindustrie. Hun werd geleerd, doorheen de 20^{ste} eeuw tot nu, dat als zij maar ooit een “grote ster” konden worden zij dan geliefd zouden zijn en aanvaard door iedereen. Het verlangen GELIEFD TE ZIJN is natuurlijk, maar diegenen lief te hebben die het niet met ons eens zijn is onnatuurlijk en moeilijk. Jezus zei: “Gij zult liefhebben de Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matt. 22:37-39). Maar miljoenen kinderen hebben al langer dan een halve eeuw geluisterd naar “the tin man” (de man uit blik) van The Wizard of Oz (de tovenaer van Oz), die zei: “een hart wordt niet beoordeeld door hoeveel u liefhebt, maar door hoeveel u wordt geliefd door anderen”. Dit is consensus boven overtuiging, begerigheid boven geweten en vlees boven geest, de ketterij van Hollywood en het loon van Willow Creek ... De massa en de cultuur volgen om geliefd en aanvaard te worden.

“Er is een weg, die iemand recht schijnt; maar het laatste van die zijn wegen des doods”
(Spreuken 14:12).

Slotwoord:

Willow Creek is een showboot, verkocht als christelijke cruise, die later zal herinnerd worden als een andere Titanic. The First Baptist Church wordt werkelijk “De Kerk van het Volk” want HET VOLK is exact wat zij hebben gekozen om te volgen en te gehoorzamen. Na vijf frustrerende jaren aan boord van dit eigenzinnige vaartuig is het onnodig te zeggen dat ik op zoek ga naar een nederige vissersboot die over rustige wateren vaart, met de netten vol, de bemanning getrouw en waar Christus de kapitein is.

“Zij weten niet, en verstaan niet, want het heeft hun ogen dicht gestreken, dat zij niet zien, en hun harten, dat zij niet verstaan” (Jesaja 44:18).

Lees ook:

- o <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Hegeliaans.pdf>
- o <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/dialectiek-beknopt.pdf>
- o <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/diaprax.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm